

Svadobná fotografia manželov Aurelie a Huberta Habermannovcov, 1931

I.

STANICA, MIESTO POSLEDNÉHO SĽUBU

Pochmúrny deň. Po oblohe sa naháňali temné mraky, akoby symbolizovali úzkosť, zlosť a nenávisť. Ludí rozdelila vojna, ich životy sa zložito splietali a každý pramienok patrilo jednému menu. Čo meno, to ľudský osud, od narodenia až po smrť, ako drobný náhrdelník zložený z dní a rokov.

Zástup sa sťažka posúval k stanici. Kráčali tu všetci: muži, ženy, starci aj deti. Každý mal iba drevený kufor alebo jednoduchý, na prasknutie naplnený batoh. Nariadenie povoľovalo 30 kílov na osobu. Staničná ulica bola zničená, tadiaľto pred niekoľkými mesiacmi prechádzal front. Domy naokolo boli prázdne, vybité okenné tabule sa hranatými dierami všetkých možných tvarov sťažovali svetu. Aj ich obyvateľov dekrétmi určili na odsun. Mŕtva ulica, mŕtve mesto a zástup tých, čo stratili všetko. „Pohnite sa, vy zberba nemecká!“ vykrikoval niekto z davu prizerajúcich sa ľudí, postávajúcich v hlúčkoch popri ceste. Sivé kráčajúce postavy sa odrážali na mokrej kamennej dlažbe, v drobných vlnkách kaluží ich obraz márne stieral vietor, akoby v hľadisku nikto nechcel veriť, že to, čo sa vtedy dialo na zriaďovacej stanici v Šumperku, bola holá skutočnosť. „Sú to všetko svine, chceli ovládnuť celý svet, tak nech vypadnú!“ vykrikla staršia žena so šatkou na hlave a hodila do davu kameň. Starší muž v klobúku sa pridáva, skáče do zástupu Nemcov a kope jedného starca, ktorý nenesie vôbec nič. Všetci scénu ľahostajne